

ການໃຊ້ສໍານວນໂອຫານໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ

ຄໍາພາ ອໍາໄພທິບ ¹ ແລະ ສົມເພັດ ສານ ²

ພາກວິຊາພາສາລາວ - ວັນນະຄະດີ, ຄະນະພາສາສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ

ບົດຄັດຫຍໍ້

¹ ຕິດຕໍ່ພົວພັນ:

ຄໍາພາ ອໍາໄພທິບ, ພາກວິຊາພາສາລາວ -
ວັນນະຄະດີ, ຄະນະພາສາສາດ,
ມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ
ເບີໂທ: +8562055113119, ອີເມວ:
Khmphapha2007@hotmail.com

ຂໍ້ມູນບົດຄວາມ:

ການສົ່ງບົດຄວາມ: 05 ມິຖຸນາ 2021
ປັບປຸງສໍາເລັດ: 04 ກັນຍາ 2021
ການຕອບຮັບ: 15 ຕຸລາ 2021

ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສຶກສາສໍານວນໂອຫານດ້ານພາບພຶດ
ໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນບຸບຜານຸວົງ. ເປັນການສຶກສາທາງຄຸນະພາບ
ໂດຍຜູ້ສຶກສາໄດ້ສຶກສາເອກະສານ ແລະ ບົດຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂອຫານ
ພາບພຶດທາງພາສາ ທີ່ປາກົດໃນນະວະນິຍາຍ “ກອງພັນທິສອງ” ແລະ “ສອງ
ເອື້ອຍນ້ອງ” ຈຳນວນ 7 ແຖມ ເພື່ອວິເຄາະຕາມທິດສະດີຂອງ ສາຍທິບ ນຸກຸນ
ກິດ ແລະ ສະຫຼຸບຜົນ, ອະພິປາຍຜົນ ດ້ວຍວິທີພັນລະນາ.

ຜົນການສຶກສາພົບວ່າ: ໂອຫານດ້ານພາບພຶດ ທີ່ປາກົດໃນນະວະນິຍາຍ
ຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ທັງ 15 ແບບ ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຄວາມສວຍ
ງາມຂອງພາສາ ທີ່ຜູ້ຂຽນເລືອກຂຶ້ນມາໃຊ້ໃນການນໍາສະເໜີເລື່ອງລາວ, ວິຖີ
ຊີວິດຕ່າງໆທາງສັງຄົມ ໂດຍຜ່ານພາສາທີ່ຮຽບງ່າຍ, ຫຼາກຫຼາຍແບບ ສາມາດສື່
ຄວາມໝາຍໄດ້ດີ. ມີທັງການໃຊ້ຖ້ອຍຄໍາສໍານວນພາສາຖິ່ນ, ການໃຊ້ຄໍາສື່ອາລົມ
, ການໃຊ້ຄໍາປຽບທຽບທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດມະນຸດພາບ, ມ່ວນ, ອອນຊອນ, ງົດງາມ
ແລະ ປານິດ. ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດອາລົມສະເຫຼ່ອນໃຈ, ປະທັບໃຈ ທັງສາມາດ
ວາດພາບເຫັນເລື່ອງລາວ, ເຫດການ, ປາກົດການ, ການກະທຳຕ່າງໆ ທີ່ຜູ້ຂຽນ
ຕ້ອງການສື່ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ຄໍາສໍາຄັນ: ການໃຊ້, ໂອຫານພາບພຶດ, ນະວະນິຍາຍ.

Use of Visual Idioms in the Novel Written by Souvanthone Bouphanouvong

Khampha AMPHAITHIP¹ and Somephet SAN²

Department of Lao-Literature, Faculty of Languages, Souphanouvong University, Lao PDR

Abstract

*Correspondence:

Khampha AMPHAITHIP,
Department of Lao-Literature,
Faculty of Languages,
Souphanouvong University,
Tel: +8562055113119. E-mail:
Khampha2007@hotmail.com

Article Info:

Submitted: Jun 05, 2021

Revised: Sept 04, 2021

Accepted: Oct 15, 2021

The purpose of this study was to investigate the visual idiom in the novel by Souvanthone Bouphanouvong. The qualitative research was deployed in this study and the researchers thoroughly examined the existing documents as well as a variety of research papers relating to visual idioms appeared in the novel of “Second Battalion” and Two sisters” for 7 volumes in order to analyze them based on the theory of Saythip Noukhounkhit. After that all analyses were capitulated, interpreted through the descriptive method.

The study found that the visual effects that appear in all 15 of Souvanthone Bouphanouvong’s novels reflect the beauty of the language that the author chooses to use to introduce his story, social life through simple, diverse languages that can communicate well.

There is the application of locally-used words, expressions in the language, the use of emotional words, the use of metaphors that are imaginative, fun, funny, beautiful and elaborate. These can make the readers are emotional, impressed and able to visualize the story, events, phenomena, actions that the author wants to convey clearly.

Keywords: Use, Visual Idioms, Novel

1. ພາກສະເໜີ (Background)

ຄຳວ່າ: “ໂວຫານ” ແມ່ນຄຳທີ່ນັກວັນນະກຳຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ກົງກັບພາສາອັງກິດວ່າ: Figures of Speech ແລະ ໄດ້ເລີ່ມໃຊ້ກັນຕັ້ງແຕ່ປີ ພ.ສ 2478 ເປັນຕົ້ນມາ. ໂວຫານ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ການສ້າງມະໂນພາບ ໂດຍອາໄສ ຖ້ອຍຄຳສຳນວນ ຫຼື ເວົ້າຢ່າງໜຶ່ງ ແມ່ນສິລະປະການໃຊ້ ພາສາ ເພື່ອໃຫ້ເກີດມະໂນພາບ ເຊິ່ງປາກົດອອກໃນລິລາ ຂອງຜູ້ຂຽນ ແລະ ມີຊື່ເອີ້ນບໍ່ຄືກັນເຊັ່ນ ສະໄຕລ໌, ລິລາ, ທຳນອງ ແລະ ອື່ນໆ (ຊວນ ເພັດແກ້ວ, 2524)

ສຳນວນໂວຫານ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຮູບແບບສິລະ ປະການໃຊ້ພາສາໃນບົດວັນນະຄະດີ ເພື່ອສື່ຄວາມເຂົ້າໃຈ ໄປຍັງຜູ້ອ່ານໃຫ້ເກີດພະລັງຄວາມປະທັບໃຈ. ເນື່ອງຈາກສຳ ນວນໂວຫານແມ່ນຖ້ອຍຄຳສຳນວນທີ່ອະມະຕະ, ງົດງາມ,

ຄົມຄາຍ, ກະທັດຮັດ, ຊັດເຈນ ແລະ ມີຄວາມໝາຍກວ້າງ ຂວາງ, ມີລັກສະນະສະເພາະຕົວ, ຝາກແງ່ຄິດ, ມ່ວນຊື່ນ, ໜ້າ ຟັງ. ສຳນວນໂວຫານ ບາງສຳນວນກໍມີລັກສະນະເປັນກຸ່ມຄຳ ທີ່ມີສຽງສຳຜັດ ແລະ ບາງສຳນວນເປັນພຽງຖ້ອຍຄຳທີ່ສັ້ນໆ ແຕ່ໂດດເດັ່ນທາງດ້ານຄວາມໝາຍເຊັ່ນ “ຄົບຄົນໃຫ້ເບິ່ງໜ້າ ຊື້ຜ້າໃຫ້ເບິ່ງເນື້ອ”, “ຄົມໃນຝັກ”, “ໄຂ່ງອຍຫິນ” ແລະ ອື່ນໆ . ສຳນວນໂວຫານ, ນອກຈາກໃຫ້ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມສວຍ ງາມທາງພາສາແລ້ວ, ຍັງໃຫ້ປະໂຫຍດແກ່ການສັ່ງສອນລູກ ຫຼານໃຫ້ປະພຶດແຕ່ສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສີ່ໃຫ້ເຫັນຄວາມຮູ້ສຶກນຶກ ຄິດທີ່ຕ້ອງການຕຳໜິຕິຕຽນ, ຮຳຮຽນ ເຍາະເຍີ້ຍສຽດສີ ຕ່າງໆຢູ່ໃນສັງຄົມ.

ການໃຊ້ສຳນວນໂວຫານໃນວັນນະຄະດີ ມີຄວາມຈຳ ເປັນທີ່ນັກປະພັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງເປັນພິເສດກວ່າການໃຊ້

ພາສາສື່ສານທົ່ວໄປ; ບໍ່ວ່າຈະເປັນການໃຊ້ຖ້ອຍຄຳ, ສຳນວນ, ວະລີ, ປະໂຫຍກ ຕ່າງກໍມີຄວາມປານີດ ແລະ ງົດງາມ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານ, ຜູ້ຟັງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໄດ້ງ່າຍ ສອດຄ່ອງກັບ ບຸຣະສັດ ບຸນສະນິດ (2538) ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ວ່າ: “ນັກຂຽນຫຼາຍຄົນໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກ່ຽວກັບການໃຊ້ພາສາ ເພາະຖືວ່າວັນນະຄະດີທີ່ດີ ຍ່ອມມີຄວາມປານີດໃນການໃຊ້ພາສາ. ການໃຊ້ພາສາທີ່ດີ ແລະ ງົດງາມ, ເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ວັນນະຄະດີມີຄຸນຄ່າຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກນັ້ນ, ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນສີມືຂອງຜູ້ແຕ່ງທັງຖ້ອຍຄຳສຳນວນ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດພະລັງທາງວັນນະສິນຕາມທີ່ຜູ້ແຕ່ງປາຖະໜາອີກດ້ວຍ”

ນະວະນິຍາຍ ເຊິ່ງແມ່ນວັນນະຄະດີປະເພດຄຳຮ້ອຍແກ້ວ, ມີຂອບເຂດການຂຽນກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີເນື້ອໃນໃກ້ຄຽງກັບຄວາມຈິງຫຼາຍ. ສະນັ້ນ ນັກຂຽນຈຶ່ງມີຄວາມພິຖິພິຖັນໃນການເລືອກເຟັ້ນ ສຳນວນໂວຫານທີ່ເໝາະສົມເຂົ້າໃນການນຳສະເໜີສາລະ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງຢ່າງລະອຽດອ່ອນ, ຊັດເຈນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດຈິນຕະນາການ, ເຫັນຮູບພາບ, ເຫັນທັດສະນະຄະດີ ແລະ ເຈດຈຳນົງກໍຄືຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ຂຽນຢ່າງໜ້າປະທັບໃຈ. ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງ ສີຣິວັນ ນັນທະຈັນທຸນ (2552) ທີ່ວ່າ: “ນະວະນິຍາຍເປັນວັນນະກຳບັນເທິງຄະດີ ທີ່ຖ່າຍທອດການໃຊ້ພາສາຂອງຜູ້ຂຽນໄດ້ເປັນຢ່າງດີ ຫາກຜູ້ຂຽນມີສິລະປະການໃຊ້ພາສາໄດ້ຢ່າງຍອດຢ້ຽມ ກໍຈະສະແດງລິລາພາສາທີ່ໂດດເດັ່ນ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຊາບຊຶ້ງ ແລະ ເກີດມະໂນພາບຕາມຈຸດປະສົງຂອງຜູ້ຂຽນ”.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງນັກປະພັນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຊື່ສຽງແລ້ວ; ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ແມ່ນໜຶ່ງໃນນັກຂຽນທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການສ້າງສັນຜົນງານຂອງຕົນເອງ ດ້ວຍການເລືອກໃຊ້ພາສາ ຫຼື ສຳນວນພາສາທີ່ຫຼາຍຮູບແບບ, ເຮັດໃຫ້ຜົນງານການຂຽນອຸດົມໄປດ້ວຍຄຸນຄ່າທາງດ້ານສິລະປະການໃຊ້ສຳນວນພາສາທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ບົດຂຽນຂອງທ່ານລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ ແລະ ນຳໄປໃຊ້ເປັນບົດຮຽນໃນຊັ້ນຮຽນຕ່າງໆຢ່າງມີຄຸນະພາບ ເຊັ່ນ ນະວະນິຍາຍ “ສອງຟາກຝັງ”, “ກອງພັນທິສອງ”, “ສອງເອື້ອຍນ້ອງ”

ແລະ “ລູກສາວຂອງພັກ”. ນອກນັ້ນ, ນະວະນິຍາຍ “ກອງພັນທິສອງ” ຍັງຖືກນຳໄປສ້າງເປັນບົດລະຄອນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ລູກຫຼານທີ່ເກີດໃໝ່ໃຫຍ່ລຸ້ນໄດ້ເບິ່ງ, ໄດ້ຊົມ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງພາລະບົດບາດ, ຄວາມສຳຄັນຂອງວຽກງານປ້ອງກັນຊາດປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໃນປະຫວັດສາດຂອງຊາດອີກດ້ວຍ. ຈາກຄວາມສຳຄັນນີ້; ທີ່ມງານຄົ້ນຄວ້າຈຶ່ງມີຄວາມສົນໃຈຢາກສຶກສາການໃຊ້ສຳນວນໂວຫານໃນນະວະນິຍາຍຂອງທ່ານ ໂດຍການສຶກສາ ແມ່ນຈະໄດ້ລົງເລິກການໃຊ້ສຳນວນໂວຫານພາບພຶດໃນນະວະນິຍາຍ “ກອງພັນທິສອງ” ແລະ “ສອງເອື້ອຍນ້ອງ” ວ່າມີການນຳໃຊ້ສຳນວນໂວຫານພາບພຶດແບບໃດ? ເພື່ອເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສວຍງາມທາງພາສາ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ການປະພັນຂອງນັກປະພັນ, ນັກຂີດຂຽນ, ນັກວິຊາການ ແລະ ນັກສຶກສາ ທີ່ສຶກສາການນຳໃຊ້ສຳນວນໂວຫານດ້ານຕ່າງໆໃນບົດປະພັນວັນນະຄະດີ. ພ້ອມທັງເປັນປະໂຫຍດແກ່ການນຳໃຊ້ປະກອບການຮຽນ-ການສອນ ແລະ ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າການໃຊ້ສຳນວນໂວຫານໃນວັນນະຄະດີປັດຈຸບັນຕ່ຽງໄປ.

ຈຸດປະສົງ ເພື່ອສຶກສາການໃຊ້ສຳນວນໂວຫານດ້ານພາບພຶດໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ

2. ອຸປະກອນ ແລະ ວິທີການ

ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ເປັນການສຶກສາທາງຄຸນະພາບ ໂດຍຜ່ານການວິເຄາະຂໍ້ມູນໃນນະວະນິຍາຍ ຂອງນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ເຊິ່ງມີຂັ້ນຕອນດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າດັ່ງນີ້:

2.1 ວິທີເກັບກຳຮິບໂຮມຂໍ້ມູນ

ສຶກສາເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ເອກະສານທີ່ເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຢ່າງລະອຽດ ດ້ວຍການຈົດບັນທຶກເອົາຂໍ້ມູນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໄດ້ຈັດແຍກປະເພດຂໍ້ມູນອອກເປັນສອງສ່ວນຄື ສ່ວນແນວຄິດທິດສະດີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສຳນວນໂວຫານດ້ານພາບພຶດ ແລະ ສ່ວນຂໍ້ມູນສຳນວນໂວຫານ (ຄຳສັບ, ປະໂຫຍກ, ເນື້ອໃນຕອນໃດຕອນໜຶ່ງ) ທີ່ປາກົດໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ. ເຊິ່ງຜູ້ສຶກສາໄດ້ກຳນົດເອົານະວະນິຍາຍ ຈຳນວນ 2 ເລື່ອງ ລວມທັງໝົດ 7 ເຫຼັ້ມຄື: ເລື່ອງ “ກອງພັນທິສອງ” 4 ເຫຼັ້ມ ແລະ ເລື່ອງ “ສອງ

ເອື້ອຍນ້ອງ” 3 ເຫຼັ້ມ ແລ້ວນຳຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ໄປວິເຄາະຕາມຈຸດປະສົງ.

2.2 ການວິເຄາະຂໍ້ມູນ

ການສຶກສາການໃຊ້ສຳນວນໂອຫານດ້ານພາບພຶດໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ແມ່ນໄດ້ວິເຄາະຕາມທິດສະດີຂອງ ສາຍທິບ ນຸກຸນກິດ ໄດ້ແກ່ ໂອຫານພາບພຶດ ອຸປະມາ (Simile), ອຸປະລັກ (Metaphor), ສັນຍະລັກ (Symbol), ອຸທາທອນ (Analogy), ປະຕິປຸດສາ (Rhetorical-question), ປະຕິພຶດ (Allusion), ປະຕິພາກ (Paradox), ປະຕິວາທະ (Oxymoron), ການໃຊ້ຄຳກົງກັນຂ້າມ (Antithesis), ອະທິພຶດ (Hyperbole), ອາວັດພາກ (Synesthesia), ສັດຈະພຶດ (Onomatopoeia), ສົມພຶດຈະໄນ (Synecdoche), ນາມມະໄນ (Metonymy) ແລະ ບຸກຄະລາທິຖານ (Personification) ດ້ວຍວິທີອະທິບາຍ, ພັນລະນາ, ວິເຄາະ, ແລະ ຕິຄວາມໝາຍ.

3. ຜົນໄດ້ຮັບ (Result)

ຈາກການວິເຄາະການໃຊ້ສຳນວນໂອຫານດ້ານພາບພຶດທີ່ປາກົດອອກໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ມີດັ່ງນີ້:

3.1 ພາບພຶດອຸປະມາ (Simile)

ແມ່ນການປຽບ ທຽບ ອະທິບາຍລັກສະນະຂອງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ໂດຍສິ່ງທີ່ນຳມາໃຊ້ໃນການປຽບທຽບນັ້ນ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ແລ້ວນຳມາປຽບທຽບ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນລັກສະນະໃດລັກສະນະໜຶ່ງພຽງດ້ານດຽວເຊັ່ນ: ໃຫ້ເຫັນຄວາມງາມ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມອ່ອນຫວານ ... ໂດຍໃຊ້ຄຳເຊື່ອມເພື່ອສະແດງການປຽບທຽບຄື: ຄ້າຍ, ຄື, ດັ່ງ, ເໝືອນ, ປານເປັນຕົ້ນ.

ຊີວິດຂອງນາງປຽບເໝືອນເຮືອລຳນ້ອຍເລື່ອນລອຍ

ຢູ່ກາງທະເລ.

(ກອງພັນທີສອງ ເຫຼັ້ມ 1: 13)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ນັກປະພັນສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໃຊ້ປຽບທຽບແມ່ນ ຊີວິດຄົນ ແລະ ລັກສະນະທີ່ນຳມາປຽບທຽບແມ່ນ ເຮືອຢູ່ກາງທະເລ ເປັນການປຽບທຽບ ເພື່ອສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຊີວິດຄົນໆໜຶ່ງທີ່ພວມຕົກຢູ່ໃນພາວະຂັບຂັນ ແລະ ໂດດດ່ຽວປ່ຽວພອຍ ເຊິ່ງ

ສັງຄົມບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ ຕ້ອງເພິ່ງພາຕົນເອງໃນການປະຖັບປະຄອງຊີວິດໃຫ້ພົ້ນຈາກອັນຕະລາຍທັງປວງ.

3.2 ພາບພຶດອຸປະລັກ (Metaphor)

ແມ່ນໂອຫານປຽບທຽບ ໂດຍບໍ່ໃຊ້ຄຳເຊື່ອມຄືໂອຫານອຸປະມາ ຖ້າຈະປຽບກັບສິ່ງໃດກໍຈະນຳລັກສະນະເດັ່ນຂອງສິ່ງນັ້ນມາປຽບທັນທີທັນໃດໂລດ ຫຼື ນຳເອົາລັກສະນະອາການຂອງສິ່ງນັ້ນໂອນໄປໃຊ້ກັບອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເພື່ອສັກຈູງຄວາມຄິດໃຫ້ຄ້າຍກັນ ຄືກັບວ່າຂອງສອງຢ່າງນັ້ນເປັນຢ່າງດຽວກັນ ໃຊ້ຄຳ: ເປັນ, ຄື ... ຫຼື ອາດບໍ່ໃຊ້ກໍໄດ້ ແຕ່ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນການປຽບທຽບ.

ນິໄສແມ່ຍິງເກືອບທົ່ວໄປມັກເອົານ້ຳຕາເປັນສັນຍະລັກຂອງໝາກຫົວໃຈ.

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 2: 74)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ນັກປະພັນໃຊ້ປຽບທຽບແມ່ນ ນ້ຳຕາ ແລະ ລັກສະນະທີ່ນຳມາປຽບທຽບແມ່ນ ໝາກຫົວໃຈ ເປັນການປຽບທຽບ ເພື່ອສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຈຸດພິເສດ ຫຼື ນິໄສຂອງແມ່ຍິງທີ່ມີລັກສະນະອ່ອນແອກວ່າເພດຊາຍ; ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ນຳເອົານ້ຳຕາມາເປັນເຄື່ອງປັບອອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກພາຍໃນໃຈຂອງແມ່ຍິງເພື່ອສື່ໃຫ້ຜູ້ອ່ານນຶກເຫັນພາບພຶດຕິກຳ ການຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມເມດຕາສົງສານ ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຈາກຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ.

ນາງຮູ້ສຶກພາຍໃນໃຈວ່າ ນັ້ນ ! ຄົມໃນຝັກ.

(ກອງພັນທີສອງ ເຫຼັ້ມ 3: 47)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການປຽບ ທຽບ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີສິ່ງປຽບທຽບ ແລະ ລັກສະນະທີ່ ນຳມາປຽບທຽບ ກໍສາມາດສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໝາຍຢ່າງຊັດເຈນ. ຄຳວ່າ ຄົມໃນຝັກ ຄືສຳນວນທີ່ສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້, ຄວາມສະຫຼາດ ເຊິ່ງເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ຂ້າງໃນ, ບໍ່ສະແດງອອກໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບຮູ້. ການສະແດງທ່າທິອອກມາເຮັດຄືກັບຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສະຫຼາດ ຫຼື ສະແດງທ່າທິແບບຄົນທຳມະດາສາມັນຊົນ.

3.3 ພາບພຶດສັນຍະລັກ (Symbol)

ແມ່ນວິທີການທີ່ຜູ້ແຕ່ງຄິດຫາຄຳມາໃຊ້ແທນສັບພະ

ສິ່ງຕ່າງໆ ທັງສິ່ງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ, ນາມມະທຳ ແລະ ຄຳທີ່ນຳມາໃຊ້ນັ້ນ ມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນໄປຈາກຄວາມໝາຍຕາມຕົວອັກສອນເຊັ່ນ ໃຊ້ “ຝົນ” ເປັນສັນຍະລັກແທນຄວາມສົດຊື່ນ, ໃຊ້ “ແມງ ໄມ້ ແລະ ດອກໄມ້” ເປັນສັນຍະລັກແທນ ສຸພາບບຸລຸດ ແລະ ສຸພາບສະຕິ

*ປີນີ້ໂຕກໍໂຊກແທ້ໄດ້ ! ອ້າຍບ່າວຕອມປານ ແມງຜູ້
ຕອມດອກ.*

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 4: 126)

ສຳນວນຂ້າງເທິງ ນັກປະພັນໄດ້ໃຊ້ ດອກໄມ້, ແມງໄມ້, ແມງຜູ້ ເຊິ່ງເປັນແມງໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງທີ່ມັກຕອມດອກໄມ້ນາໆຊະນິດ ເພື່ອອາໄສນ້ຳຫວານຈາກເກສອນຂອງດອກໄມ້ເປັນອາຫານ ມາເປັນສັນຍະລັກແທນໃຫ້ຄົນ (ບ່າວ-ສາວ). ສຳນວນດັ່ງກ່າວ ສື່ໃຫ້ເຫັນຄວາມຫຼົງໄຫຼຂອງສຸພາບບຸລຸດ ທີ່ພວມໄຜ່ສະເໜ່ຫາເຖິງຄວາມສວຍງາມຂອງສຸພາບສະຕິ ຫຼື ເວົ້າງ່າຍໆແມ່ນ ເປັນການສື່ໃຫ້ເຫັນພຶດຕິກຳຂອງສຸພາບບຸລຸດທີ່ມີຕໍ່ສຸພາບສະຕິ.

3.4 ພາບພຶດທຳທອນ (Analogy)

ແມ່ນວິທີການປຽບທຽບເລື່ອງລາວ, ເຫດການ ຫຼື ຄວາມຄິດສອງຢ່າງທີ່ມີຄວາມໝາຍຕ່າງກັນວ່າຄ້າຍຄືກັນໂດຍການຍົກຂໍ້ ຄວາມທີ່ເຊື່ອວ່າງ່າຍແກ່ການເຂົ້າໃຈມາປຽບທຽບກັບສິ່ງທີ່ຜູ້ແຕ່ງຕ້ອງການສະເໜີ, ມັກຈະນິຍົມໃຊ້ຄຳສຸພາສິດ ເພື່ອຊ່ວຍສະຫຼຸບໃຈຄວາມສຳຄັນ ຫຼື ຊ່ວຍສ້າງບັນຍາກາດຂອງເລື່ອງ. ການປຽບທຽບແບບນີ້ຈະຕ່າງຈາກວິທີປຽບທຽບແບບອຸປະມາອຸປະໄມບ່ອນທີ່ໂອຫານອຸປະມາອຸປະໄມເປັນການປຽບທຽບຄຳ ແຕ່ໂອຫານອຸທາທອນເປັນການປຽບທຽບຂໍ້ຄວາມ.

*ຜີພາຍໄກ່ແມ່ລູກອ່ອນ ຮອດຍາມສິນດັບສິນເພັງມັນ
ມັກຮ້ອງ ກຸກ! ກຸກ ! ລຽບໄປລຽບມາ ເມື່ອຜີພາຍຮ້ອງ ຄົນ
ກໍມັກເຈັບມັກໄຂ້ ຫຼື ຕາຍ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເດັກນ້ອຍ ແລະ
ຄົນອອກລູກໃຫມ່*

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 1: 64)

ສຳນວນຂ້າງເທິງ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ນຳເອົາເລື່ອງຜີສາງນາງຮ້າຍມາສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງປະເພນີຄວາມເຊື່ອທາງໄສຍະສາດ, ຫາກວັນໃດວັນໜຶ່ງເກີດປາກົດ

ການດັ່ງກ່າວ ທຸກຄົນໃນສະຖານນັ້ນຕ້ອງໄດ້ລະມັດລະວັງເລື່ອງການເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນບຸກຄົນທີ່ເກີດລູກໃໝ່ ແລະ ພວກຜູ້ເລັກເດັກນ້ອຍທີ່ສຸຂະພາບຍັງບໍ່ທັນແຂງແຮງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ລະວັງເປັນພິເສດ.

3.5 ພາບພຶດປະຕິປຸດສາ (Rhetorical-question)

ແມ່ນສິລະປະການໃຊ້ຄຳຖາມທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຄຳຕອບ (ເປັນຄຳຖາມຊວນຄິດ) ຜູ້ຖາມມີເຈຕະນາເພື່ອເນັ້ນໜັກບັນຫາຫຼາຍກວ່າຕ້ອງການຄຳຕອບ ແຕ່ຖ້າມີຄຳຕອບ ຄຳຕອບນັ້ນກໍມັກຈະເປັນຄຳຕອບປະຕິເສດ.

*ຖ້າບໍ່ມີການຕໍ່ຕ້ານອັນເດັດຂາດຂອງກອງທັບປົດ
ປ່ອຍ ແລະປະຊາຊົນເຮົາ ດັ່ງກ່າວແລ້ວ ພວກລ່າເມືອງ
ຂຶ້ນຝຣັ່ງຈະຍອມເຊັນສັນຍາເຊີແນວຮັບຮອງຄວາມເປັນ
ເອກະລາດ ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນ
ຂອງລາວເຮົາບໍ່?*

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 1: 24)

ສຳນວນຂ້າງເທິງສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເປັນການໃຊ້ຄຳຖາມທີ່ມີຄຳຕອບໄວ້ແລ້ວ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ຕ້ອງການສື່ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຫັນເຖິງບົດບາດຄວາມສຳຄັນຂອງການຕໍ່ສູ້ອັນເດັດດ່ຽວໜຽວແໜ້ນຂອງກອງທັບປົດປ່ອຍ ແລະປະຊາຊົນລາວ ທີ່ສາມາດຍາດເອົາໄຊຊະນະຈົນເຮັດໃຫ້ສັດຕູຍອມເຊັນສັນຍາ ເພື່ອຮັບຮອງຄວາມເປັນເອກະລາດ ອະທິປະໄຕມາໄດ້.

3.6 ພາບພຶດປະຕິພຶດ (Allusion)

ແມ່ນການກ່າວອ້າງອີງບຸກຄົນ, ສະຖານທີ່ ເຫດການທີ່ສຳຄັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີທົ່ວໄປ ເມື່ອເອີ້ນຂຶ້ນມາກໍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈທັນທີທັນໃດໂລດ.

*ຄວາມອະໄພໃຫ້ກັນນັ້ນງ່າຍ ແຕ່ແປ້ວໃນຫົວໃຈນັ້ນຍາກ
ທີ່ສຸດ ຈົ່ງຈະລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍມັນໄດ້.*

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 3: 26)

ສຳນວນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນພຶດຕິກຳຂອງຄົນທີ່ຊ່ອນຄວາມເຈັບປວດ ເຊິ່ງອາດເກີດຈາກສາເຫດໃດສາເຫດໜຶ່ງ. ເປັນສຳນວນຝາກແງ່ຄິດໃນເລື່ອງລາວຄວາມເຈັບປວດທີ່

ຝັງແໜ້ນໃນໃຈ ເຊິ່ງບໍ່ມີວັນລົບລົມໄດ້, ແຕ່ດ້ວຍຄຸນນະທຳ ການກະທຳຄວາມດີດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ນັ້ນ ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາທີ່ສຸດທີ່ທຸກຄົນ ຄວນມີໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນໃນສັງຄົມ.

3.7 ພາບພົດປະຕິພາກ (Paradox)

ແມ່ນພາບພົດທີ່ເກີດຈາກການສະແດງຄວາມໝາຍ ທີ່ເບິ່ງຄືຈະຂັດແຍ້ງກັນ ຫຼື ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແຕ່ເມື່ອວິເຄາະ ຄວາມໝາຍເລິກລົງໄປອາດຕິຄວາມໄດ້ຢ່າງກົມກືນ.

ສິ່ງທີ່ແມ່ນອນຕິຄວາມບໍ່ແມ່ນອນ

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 3: 59)

ສຳນວນຂ້າງເທິງນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ສື່ໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນຈິງທີ່ເກີດຈາກຄວາມບໍ່ແມ່ນອນ, ເປັນຄວາມຂັດແຍ້ງ ແຕ່ກໍເປັນຄວາມຂັດແຍ້ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພາະສິ່ງຕ່າງໆສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ສະເໝີເມື່ອມີເຫດການ ຫຼືສິ່ງອື່ນໆມາກະທົບໃສ່. ສະນັ້ນ, ຢ່າຄາດຫວັງ ແລະ ຍຶດໝັ້ນ ກັບກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ.

3.8 ພາບພົດປະຕິວາທະ (Oxymoron)

ແມ່ນການໃຊ້ຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍກົງກັນຂ້າມ ຫຼື ຂັດ ກັນ ມາລວມກັນ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍໃໝ່ເຊັ່ນ ຄວາມໝາຍທີ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂັດແຍ້ງ ຫຼື ເພີ່ມນ້ຳໜັກໃຫ້ ແກ່ຄວາມໝາຍຄຳທຳອິດ ເພື່ອກະຕຸ້ນເນັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງ ຜູ້ອ່ານ.

... ມັນຈິງກົງກັນຂ້າມເທື່ອ, ມັນຄິດວ່າເວົ້ານຳຄົນ ແນວລາວຮັກຊາດນີ້ໃຊ້ແຕ່ໄມ້ແສ້ ໄມ້ຄ້ອນບໍ່ມັກໄດ້ຜົນທີ່ ໃຊ້ນ້ຳຕານໂອບລຸກປີນ.

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 2: 6)

ສຳນວນ “ນ້ຳຕານໂອບລຸກປີນ” ເປັນການສະ ແດງ ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມກົງກັນຂ້າມກັນ ເຊິ່ງນັກປະພັນ ສຸວັນ ທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ນຳມາສື່ໃຫ້ຜູ້ອ່ານສຳນຶກເຫັນພາບການ ກະທຳທີ່ຫ້ຽມໂຫດ ແຕ່ສວຍໃຊ້ເລລ່ຽມການກະທຳທີ່ແນບ ນຽນ ອ່ອນຫວານ ເພື່ອປົກປິດສິ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍສາມານ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວນັ້ນໄວ້, ເຮັດໃຫ້ເຫຍື່ອຕາຍໃຈ.

3.9 ພາບພົດການໃຊ້ຄຳກົງກັນຂ້າມ (Antithesis)

ແມ່ນວິທີນຳສິ່ງທີ່ຂັດແຍ້ງກັນມາເວົ້າຄູ່ກັນ ເພື່ອຢ້າ ຄວາມຂັດແຍ້ງກັນຂອງຄວາມຄິດ, ວັດຖຸ ຫຼື ບຸກຄົນ ໂດຍ ການ ຮຽບຮຽງຄຳ, ຂໍ້ຄວາມໃຫ້ຢູ່ໃນແບບດຽວກັນ.

ນາງ ວົງເພັດ ພົດບາໂລອອກຈາກບ່າທະຫຼາຕົວເຂົ້າ ໄປໝູບໜ້າໃສ່ຕັກຂອງແມ່, ນາງບໍ່ຮູ້ເວົ້າຫຍັງອີກມີແຕ່ສະ ອົກສະອິນທຶນທອງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສັບສົນ ມີທັງດີໃຈ ເປັນຫວັງ ແລະ ຍິນທຸກ.

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 3: 11)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຄືອກດີໃຈ, ຄວາມຫວັງໃຍ, ສິງ ສານ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເກີດຄວາມເສົ້າໃຈໄປພ້ອມ. ເປັນ ສຳນວນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຄັດແຍ້ງ ແຕ່ເປັນການ ຄັດແຍ້ງທີ່ເຂົ້າຄູ່ກັນ (ໃນແບບດຽວກັນ).

3.10 ພາບພົດອະຕິພົດ (Hyperbole) ຫຼື ການເວົ້າໂຍກ

ແມ່ນການກ່າວເຖິງອາລົມ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ບໍ່ໃຊ້ໃນ ການລາຍງານຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ເຫດການ ປົກກະຕິຈະເອົາ ຄວາມຈິງເຂົ້າໄປຈັບບໍ່ໄດ້. ນິຍົມໃຊ້ທັງພາສາຂຽນ ແລະ ພາ ສາເວົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ລວມທັງໃນກະວີນິພົນ ມີຄວາມ ໝາຍດຶງດູດຈິດໃຈຜູ້ອ່ານຜູ້ຟັງຢ່າງຊາບຊຶ້ງ.

ນາງ ວົງພັນ ຫຼຽວເບິ່ງໃບໜ້າອັນກົມງາມຂອງທ້າວ ບຸນມີ ແລ້ວຫົວຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ ພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ: ອ້າຍເກັງ ! ເບິ່ງແຕ່ທ່າທິກຮູ້ຮອດຫົວໃຈ...

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 3: 186)

ສຳນວນຂ້າງເທິງ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸ ວົງ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການເວົ້າເກີນຄວາມຈິງ ເພື່ອສື່ໃຫ້ຜູ້ ອ່ານ ຜູ້ຟັງ ເຫັນລັກສະນະທາທິທາງການປະພຶດຂອງຄົນ, ເຊິ່ງພົດຕິກຳດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງແນວຄິດຈິດໃຈ ຫຼື ນິໄສໃຈຄໍຂອງຄົນ.

3.11 ພາບພົດອາວັດພາກ (Synesthesia)

ແມ່ນການໃຊ້ຄຳແທນຜົນຂອງການສຳຜັດ ທີ່ຜິດໄປ ຈາກທຳມະດາເຊັ່ນ ລົດຊາດເປັນຜົນຈາກການສຳຜັດດ້ວຍ ລິ້ນ, ກິ່ນເປັນຜົນສຳພັດດ້ວຍດັງ. ການໃຊ້ໄວຫານແບບນີ້ ຈະໃຊ້ຂໍ້ຄວາມເຊັ່ນ ລົດຂອງຄວາມສຸກໂດຍປົກກະຕິ

ຄວາມສຸກເປັນຜົນຂອງການສຳພັດດ້ວຍໃຈ.

... ນາຍພົນອ້ວນ ອວ່າຍໜ້າໄປຫາໝໍຄຳສຸກ ແລ້ວ
ຫົວຂຶ້ນເຮືອກ ! ເຮືອກ ! ຄືຈັ່ງວ່າ ແຊບນົວເອົາແທ້ເອົາວ່າ.

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 1: 114)

ສຳນວນ “ແຊບນົວ” ຄືລິດຊາດຂອງອາຫານ ເຊິ່ງນັກ
ປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ນຳເອົາມາໃຊ້ປຽບທຽບກັບ
ຄວາມສຸກສຶກສາຄິດຂອງຄົນຄື ຄວາມພໍອົກພໍໃຈ ຫຼື ຄວາມ
ດີໃຈຢ່າງລື້ນເຫຼືອຂອງຄົນໆໜຶ່ງ (ຕົວລະຄອນ) ເພື່ອສື່ໃຫ້ຜູ້
ອ່ານເຫັນພາບບັນຍາກາດໃນເວລານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍອາລົມ
ແຫ່ງຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງຄົນນັ້ນໆ (ຕົວລະຄອນນາຍ
ທະຫານຝ່າກົງກັນຂ້າມ).

3.12 ພາບພິດສັດຈະພິດ (Onomatopoeia)

ແມ່ນການໃຊ້ຄຳທີ່ບົງບອກເຖິງການສອນຕາມສຽງ
ຂອງຄົນ, ສັດ, ສຽງຈາກປາກົດການທຳມະຊາດ ຫຼື ສຽງທີ່
ເກີດຈາກວັດຖຸ ເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ອ່ານນຶກເຫັນພາບໄດ້ຢ່າງ
ຊັດເຈນ ຊຶ່ງເປັນສະຖານະການທີ່ສຽງນັ້ນປາກົດຢູ່.

*ສຽງໝູແທ້ໝາກບົກດັງຄ່ອຍໆແຮງໆພໍເປັນ ກອດໆ !
ກອດໆ !*

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 4:78)

ສຳນວນຂ້າງເທິງນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ
ໄດ້ຮຽນແບບສຽງພິດຕິກຳການກິນອາຫານຂອງສັດຄື ການ
ກັດແທ້ນອາຫານ ເຊິ່ງສຽງດັ່ງກ່າວໄດ້ສື່ໃຫ້ເຫັນພາບການ
ແທ້ນກິນອາຫານຢ່າງສະໝຸກສະໜານແຊບຊ້ອຍຂອງໝູ.

3.13 ພາບພິດສົມພິດໄນ ຫຼື ການລຽງຄຳ (Synecdoche)

ແມ່ນໂອຫານທີ່ກ່າວເຖິງພຽງສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ
ຂອງຈຳນວນທັງໝົດ ແຕ່ມີຄວາມໝາຍຄຸມໝົດທຸກສ່ວນ.

ຮູ້ສຶກເຈັບປວດຕາມເນື້ອຕາມຕົວ.

(ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 3:99)

ສຳນວນ “ຕາມເນື້ອຕາມຕົວ” ໝາຍເຖິງຮ່າງກາຍ
ເຊິ່ງນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນ
ພາບຮ່າງກາຍຂອງຄົນ ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ບໍ່ແຂງແຮງມັກ
ເຈັບປວດຕີນໂຕອອດໆແອດໆ...

3.14 ພາບພິດນາມໄນ (Metonymy)

ແມ່ນການເວົ້າຊື່ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ໂດຍ
ອາໄສລັກສະນະທີ່ມີອັນກ່ຽວພັນກັບສິ່ງນັ້ນ ຫຼື ບຸກຄົນນັ້ນ
ແທນທີ່ຈະເວົ້າຊື່ໂດຍກົງ, ໂອຫານລັກສະນະນີ້ເປັນໂອຫານ
ທີ່ໃຊ້ກັນຫຼາຍ ເພາະມັນຊ່ວຍໃຫ້ເກີດຄວາມນຶກຄິດ ແລະ
ຍັງເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮູ້ເຖິງລັກສະນະອັນເດັ່ນໆຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນນຳ
ອີກ

ປະຊາຊົນເຮັດໄຮ່ເຮັດນາ ຫຼັງສູ່ຟ້າໜ້າສູ່ດິນ.

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 2: 65)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບ
ຜານຸວົງ ໄດ້ນຳມາໃຊ້ ເພື່ອສື່ໃຫ້ເຫັນການດຳລົງຊີວິດ ທຳມາ
ຫາກິນຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ທີ່ເຮັດວຽກໜັກຫັນຫຼັງ
ໃສ່ແດດ, ໜ້າກົມໃສ່ດິນ, ທັງເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້
ຄຸນຄ່າການອອກແຮງງານ, ການເຮັດໄຮ່ເຮັດນາທີ່ມີຄວາມ
ອົດທົນ ໂດຍສືບທອດອາຊີບໄປຊົ່ວເຊັ່ນລູກເຊັ່ນຫຼານ.

3.15 ພາບພິດບຸກຄະລາທິຖານ (Personification)

ແມ່ນສິ່ງສົມມຸດ ທີ່ມີວິທີການໃຊ້ພາສາໃນລັກສະ
ນະທີ່ເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຄືວ່າສັບພະສິ່ງຕ່າງໆເປັນຄົນ ໂດຍໃຊ້ໃຫ້
ສັບພະສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ສະແດງອາການຕ່າງໆຄືກັບເປັນຄົນເຊັ່ນ:
ເວົ້າໄດ້, ຮ້ອງໄຫ້ໄດ້, ຮູ້ສຶກໄດ້ ຫຼື ກຳນົດບົດບາດ ແລະຖາ
ນະໃຫ້ສັບພະສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທັງຮູບປະທຳ ແລະ ນາມມະທຳ
ຈົນເບິ່ງຢ່າງໜຶ່ງວ່າເປັນຄົນ ເພາະຜູ້ແຕ່ງມີເຈດຕະນາຈະສ້າງ
ເລື່ອງລາວທຳມະດາໃຫ້ເບິ່ງມີຊີວິດຊີວາ ໜ້າອ່ານ ແລະ
ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດອາລົມສະເຫຼືອນໃຈ ຄ້ອຍໃຈໄປ
ນຳ.

*ຟ້າເຫັນໃຈນັກຮົບປະຕິວັດ ຢູ່ບໍ່ຢູ່ເຝື້ອກໍວະອອກ,
ແສງແດດໄດ້ສ້ອງລົງມາເຮັດໃຫ້ ນາງ ຟອງສະມຸດ ໄດ້ຝັງ
ແດດ ແລະໄດ້ກິນຢາມີແຮງ ປາກົດວ່າໃບໜ້າຂອງ ນາງມາຍ
ຄືນມາແດ່.*

(ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ 2: 64)

ສຳນວນດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ
ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ສື່ໃຫ້ຜູ້ອ່ານ ຜູ້ຟັງ ເຫັນເຖິງຄວາມເຊື່ອເລື່ອງ
ບຸນວາດສະໜາ ຄົນທຳດີຍ່ອມໄດ້ດີຕິກນ້ຳບໍ່ໄຫຼຕົກໄຟບໍ່

ໄໝ້, ແມ່ນວ່າອຸປະສັກຈະໜັກໜາສາຮັດ ແຕ່ຟ້າກໍຍັງເຫັນໃຈ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນດີນັ້ນໄວ້ສະເໝີ.

ການສຶກສາການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານດ້ານພາບພົດໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ເຫັນວ່າມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍແບບ ແລະ ສາມາດສ້າງມະໂນພາບໄດ້ຢ່າງລະອຽດ, ເລິກເຊິ່ງ, ຊັດເຈນ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ສາມາດສື່ພາບລັກສະນະ, ນິໄສໃຈຄໍ, ພຶດຕິກຳ, ການກະທຳ ຕະຫຼອດຮອດອາລົມ, ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວລະຄອນ ແລະ ຍັງສື່ເຖິງແນວຄິດ ລວມທັງແຈ້ງຄິດຕ່າງໆທີ່ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ໄດ້ນຳມາສະເໜີປຽບທຽບ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດຄວາມປະທັບໃຈໃນການອ່ານ. ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ໃສ່ໃຈໃນການເລືອກສິ່ງທີ່ນຳມາປຽບທຽບໃຫ້ພາບພົດເກີດພາບ ຫຼືກະທົບຄວາມຮູ້ສຶກນິກົດຂອງຜູ້ອ່ານໄດ້ເປັນຢ່າງດີ

4. ວິພາກຜົນ

ຜົນການສຶກສາການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ພົບວ່າ: ໄວຫານພາບພົດທີ່ນຳມາໃຊ້ໄດ້ແກ່ ໄວຫານພາບພົດອຸປະມາ, ພາບພົດອຸປະລັກ, ສັນຍະລັກ, ອຸທາຫອນ, ປະຕິປຸດສາ, ປະຕິພົດ, ປະຕິພາກ, ປະຕິວາທະ, ອະຕິພົດ, ອາວັດພາກ, ສັດຈະພົດ, ສົມພົດໄນ, ນາມໄນ, ການໃຊ້ຄຳກົງກັນຂ້າມ ແລະ ໄວຫານພາບພົດບຸກຄະລາທິຖານ. ເຊິ່ງພາບພົດແຕ່ລະແບບມີລັກສະນະ ແລະ ການນຳໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນ; ອັນສະແດງໃຫ້ເຫັນສີມື, ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ພາສາຢ່າງມີສິລະປະ ແລະ ກົນລະວິທີທີ່ໜ້າສົນໃຈ. ສອດຄ່ອງກັບການສຶກສາການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານໃນເລື່ອງສັ້ນລາວຂອງ ບຸນຮຽງສິງຫາວົງ (2012). ທີ່ໃຫ້ເຫັນການໃຊ້ໄວຫານພາບພົດຫຼາຍປະເພດ; ແຕ່ລະປະເພດມີສີສັນໜ້າອ່ານ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດຄວາມປະທັບໃຈໃນການອ່ານໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ; ນອກຈາກສະແດງໃຫ້ເຫັນໄວຫານພາບພົດແຕ່ລະແບບແລ້ວ; ຍັງໃຫ້ເຫັນຄວາມສວຍງາມຂອງພາສາທີ່ສະທ້ອນເຖິງວິຖີຊີວິດ ແລະ ເລື່ອງລາວທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສັງຄົມ; ດ້ວຍວິທີການນຳສະເໜີ ຜ່ານພາສາທີ່ຮຽບງ່າຍ,

ສາມາດສື່ຄວາມໝາຍໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ກົງໄປກົງມາ. ມີທັງການໃຊ້ສໍານວນພາສາຖິ່ນ, ການໃຊ້ຄຳໃຫ້ເກີດອາລົມ, ການໃຊ້ຄຳປຽບທຽບທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດມະໂນພາບ. ສອດຄ່ອງກັບການສຶກສາຂອງ ເນດຊາຍ ຄົງອະນຸວັດ. (2550). ໃນດ້ານການໃຊ້ໄວຫານພາບພົດທີ່ຕ້ອງການສື່ຄວາມໝາຍ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດມະໂນພາບ ແລະ ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກສະເໝີອັນໃຈໄປກັບສາລະທີ່ເປັນເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງ. ຈຸດເດັ່ນອີກຢ່າງໜຶ່ງການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານໃນນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ແມ່ນການປຽບທຽບທີ່ມີການເລືອກເຟັ້ນເອົາບັນດາຮູບພາບ ຄົນ, ສັດ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ, ເຫດການ, ປາກົດການທາງທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ຢູ່ໃກ້ຕົວໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ມາປຽບທຽບໃຫ້ຜູ້ອ່ານສາມາດວາດພາບເຫັນເຖິງເຫດການ, ປາກົດການ, ລັກສະນະ, ອາການ, ພຶດຕິກຳ, ການກະທຳຕ່າງໆຢ່າງຊາບຊຶ້ງ ເຊັ່ນ: ຄົນບ້າ, ໝາຂີ້ເຮື້ອນ, ເດືອນ, ດາວ, ດອກໄມ້, ແມງຜູ່, ໄກ່ເມົາຄ້ອນ, ລົງຖືກໜ້ອງ, ມັດລີ້ແກບ, ຜັກໜຶ້ງ, ຫ່າຝົນ, ຟ້າຜ່າ, ລະເບີດ, ສຽງປືນ, ສຽງນົກຮ້ອງເປັນຕົ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອ່ານສາມາດນຶກເຫັນພາບ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນເຈຕະນາຕາມທີ່ຜູ້ຂຽນຕ້ອງການສື່ອອກໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

5. ສະຫຼຸບ

ຈາກຜົນການສຶກສາເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າ ນະວະນິຍາຍຂອງ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ມີການໃຊ້ສໍານວນໄວຫານດ້ານພາບພົດດ້ວຍກົນລະວິທີຕ່າງໆ ທັງໝົດ 15 ແບບ ແລະ ໃຊ້ພຶດຕິກຳຂອງຕົວລະຄອນ ທີ່ປາກົດໃນໄວຫານພາບພົດແຕ່ລະແບບ ເປັນພາບສະທ້ອນພຶດຕິກຳຂອງຄົນໃນສັງຄົມ; ໂດຍຜ່ານພາສາທີ່ຮຽບງ່າຍ, ມີທັງສໍານວນພາສາຖິ່ນ, ຄຳສື່ອາລົມ, ຄຳປຽບທຽບທີ່ສື່ໃຫ້ເຫັນພາບ. ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດຂອງນັກປະພັນໃນການເລືອກໃຊ້ພາສາຢ່າງມີສິລະປະ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ນັກປະພັນ ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດານັກປະພັນແຖວໜ້າ ທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍດ້ານຄວາມສາມາດໃນການເລືອກໃຊ້ພາສາເຂົ້າໃນການປະພັນບົດປະພັນໃຫ້ເປັນໜ້າສົນໃຈ ປະທັບໃຈຜູ້ອ່ານໄດ້ເປັນຢ່າງດີ.

6. ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ພວກເຮົາ (ທີມງານນັກຄົ້ນຄວ້າ) ຂໍປະຕິບັດຕົນວ່າ ຂໍ້ມູນທັງໝົດທີ່ມີໃນບົດຄວາມວິຊາການດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງຜົນປະໂຫຍດໃດໆທັງນັ້ນ, ກໍລະນີມີການລະເມີດ ໃນຮູບການໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາມີຄວາມຍິນດີ ຂໍຮັບຜິດຊອບແຕ່ພຽງຝ່າຍດຽວ.

7. ເອກະສານອ້າງອີງ (Reference)

ກຸຫຼາບ ມັນລິກະມາດ. (2517). ວັນນະຄະດີໄທ ກຸງເທບ ມະຫາວິທະຍາໄລລາມຄຳແຫງ

ກຸຫຼາບ ມັນລິກະມາດ ແລະ ວິພຸດ ໂສພະວົງ. (2524). ການຂຽນ1 ພິມຄັ້ງທີ 8 ກຸງເທບ ສຳນັກພິມອັກສອນຈະເລີນທັດ.

ກະມິນ ການກຸສິນ. (2529). ລັກສະນະແລະຄວາມຮູ້ທາງສາ ພິສະນຸໂລ: ໂຄງການຕຳລາມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດ ພິສະນຸໂລກ.

ໄຂສິຣິ ປຣາໂມສ ນະອາຍຸທະຍາ. (2526). ການປ່ຽນແປງຖ້ອຍຄຳແລະຄວາມໝາຍຂອງສຳນວນໄທ ກຸງເທບ ສຳນັກພິມຈຸລາລົງກອນມະຫາວິທະຍາໄລ.

ຄຳເຜີຍ ພິພັກຂະວົງ. (2012). ວິທີວິທະຍາການວິໄຈການສຶກສາ ຄະນະສຶກສາສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

ເຈຕະນາ ນາຄະວັດ. (2536). ວັນນະຄະດີວິຈານ ແລະ ການສຶກສາວັນນະຄະດີ ກຸງເທບ: ໂຄງການຕຳລາສັງຄົມສາດ ແລະ ມະນຸດສາດ ສະມາຄົມສັງຄົມສາດແຫ່ງປະເທດໄທ.

ສຸວັນທອນ ບຸບຜານຸວົງ. (2003). ກອງພັນທິສອງ ເຫຼັ້ມ1, 2, 3, 4 (ພິມເທື່ອທີ 2), ສຳນັກພິມການເມືອງແຫ່ງຊາດຫວຽດນາມ ຮ່າໂນຍ.

ສາຍທິບ ນຸກຸນກິດ. (2543). ວັນນະກຳໄທປັດຈຸບັນ ພິມຄັ້ງທີ 4 ກຸງເທບ: ເອສ.ອາຣ໌ ພຣິນຕິ້ງ.

ສິຣິຣັດ ສຸຄັນທະວະນິດ. (2531). ສຶກສາວິເຄາະການໃຊ້ພາບພົດໃນວັນນະຄະດີໄທທີ່ປາກົດໃນໜັງສືພາສາໄທ ວິທະຍານິພົນ ກຸງເທບ ບັນດິດວິທະຍາໄລ ຈຸລາລົງກອນມະຫາວິທະຍາໄລ.

ສັກສີ ແຍ້ມນັດດາ. (2521). ການໃຊ້ພາສາ ພິມຄັ້ງທີ2 ກຸງເທບ ສຳນັກພິມຄະເລັດໄທ.

ໂສພິ ຮັມມະນີ. (2534). ວິເຄາະການໃຊ້ພາບພົດໃນວັນນະຄະດີພຸດທະສາສະໜາ ປະລິນຍານິພົນ ມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດມະຫາສາລະຄາມ.

ສະວ່າງ ໄຊສິງ. (2538). ການສຶກສາພາບພົດໃນວັນນະຄະດີ ໂດຍການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ຂະຫຍາຍຄວາມ ປະລິນຍານິພົນ ມະຫາວິທະຍາໄລມະຫາສາລະຄາມ.

ຊວນ ເພັດແກ້ວ. (2524). ການສຶກສາວັນນະຄະດີໄທ ພິມຄັ້ງທີ3 ກຸງເທບ ສຳນັກພິມໂອຄຽນໂຕ.

ຊິນທິລາ ກັດຍູ່. (2521). ການໃຊ້ພາສາ ພິມຄັ້ງທີ 2 ກຸງເທບ ສຳນັກພິມຄະເລັດໄທ.

ຊຸສັກ ສຸກອນນັນ. (2529). ຮ້ອຍແກ້ວຮ້ອຍກອງ ພິມຄັ້ງທີ 2 ມະຫາສາລະຄາມອະພິຊາດການພິມ.

ຍຸຣະສັດ ບຸນສະນິດ. (2528). ວັນນະຄະດີວິຈານ ສົງຂາມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດ.

ດວງຕາ ມະນີວົງ. (2011). ວິເຄາະວິທີຂຽນ ແລະ ພາສາທີ່ນຳໃຊ້ໃນນິທານສຳລັບເດັກນ້ອຍ ວິທະຍານິພົນ ປ. ໂທ ພາສາລາວ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

ດິເຣກໄຊ ມະຫັດທະນະສິນ. (2528). ຖ້ອຍຄຳສຳນວນກຸງເທບ ສຳນັກພິມສຸກັນຍາ

ເນດຊາຍ ຄົງອະນຸວັດ. (2550). ວິທະຍານິພົນປະລິນຍາບັນດິດ ສາຂາພາສາໄທ ມະຫາວິທະຍາໄລທັກສິນ

ທັນຍາ ສັງຂະພັນທານິນ. (2539). ວັນນະຄະດີວິຈານປະທຸມທານີ: ນາຄອນ.

ບຸນຮຽງ ສົງຫາວົງ. (2012). ສຶກສາການໃຊ້ສຳນວນໄວທານໃນເລື່ອງສັ້ນຂອງລາວ ວິທະຍານິພົນ ປ. ໂທພາສາລາວ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

ເປື້ອງ ນະນະຄອນ. (2540). ພາສາວັນນາ: ວິວັດແລະວິບັດຂອງພາສາໄທ ກຸງເທບ.

ປຣິຊາ ຊ້າງຂວັນຍິນ. (2525). ສິລະປະການຂຽນ ກຸງເທບ ເທບປະທານພອນ.

- ປາຖະໜາ ປົວເຊີຍ. (2537). ວິເຄາະແນວຄິດແລະສິລະປະການໃຊ້ພາສາໃນວັນນະກຳຂອງປະພັນສອນ ເສວິກຸນ ມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດ ພາກໃຕ້ວິຊາເອກພາສາໄທ.
- ພິສະມອນ ໄວວຸດ. (2530). ວິເຄາະການໃຊ້ພາບພຶດໃນວັນນະກຳຮ້ອຍກອງຂອງ ສຸຈິດ ວົງເທດ ປະລິນຍານິພົນ ມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດ ພິສະນຸໂລກ.
- ມັດທະນີ ຕຸນຍາທອນ. (2542). 716 ສຳນວນ ກຸງເທບ: ສຸວິຣິຍາສາ.
- ວິພາ ກົງກະນັນ. (2533). ວັນນະຄະດີສຶກສາ ພິມຄັ້ງທີ 2 ກຸງເທບ ໄທວັນນາພານິດ.
- ວະຣາຣັດ ວັສສານິນ. (2544). ການສຶກສາຮູບພາສາທີ່ໃຊ້ເປັນສຳນວນໄທໃນປັດຈຸບັນ ວິທະຍານິພົນປະລິນຍາບັນດິດ ສາຂາພາສາໄທ ມະຫາວິທະຍາໄລສິລະປະກອນ.
- ວິມິນຈັນ ຣັກຊາໃຈ. (2551). ສັນທະລັກແລະໂອຫານພາບພຶດໃນຜະຫຍາກ້ຽວພາລາສີ ກຸງເທບ ບັນດິດວິທະຍາໄລ ມະຫາວິທະຍາໄລສີນະຄະລິນວິໄລດ.
- ຫອມມາລາ ເພັນສີຊະນະວົງ ແລະ ພູຄຳ ຂັນທະວົງໄຊ. (2006). ພາສາລາວນຳໃຊ້ ພາກວິຊາພາສາລາວ-ສື່ສານມວນຊົນ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.
- ອອນຈິຣາ ອັດສະຣິຍະໄພບູນ. (2554). ວິເຄາະສິລະປະການໃຊ້ພາສາໃນນະວະນິຍາຍເລື່ອງ ຊ່າງສຳລານ ວາລະສານມະນຸດສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລນະເລສວນ.
- Anonymous. (1979). ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 1 (ພິມເທື່ອທີ 3) ສຳໜັກພິມຈຳໜ່າຍ ສປປ ລາວ.
- Anonymous. (1980). ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ເຫຼັ້ມ 2, 3 ສຳໜັກພິມຈຳໜ່າຍ ສປປ ລາວ.
- Anonymous. (2524). ວັນນະຄະດີວິຈານ ກຸງເທບ ມະຫາວິທະຍາໄລລາມຄຳແຫງ.
- Anonymous. (2531). ລັກສະນະທົ່ວໄປໃນວັນນະຄະດີໄທ ກຸງເທບ ອຳມະລິນການພິມ ມະຫາວິທະຍາໄລລາມຄຳແຫງ.
- Anonymous. (2512). ຮຽງຄວາມຂຶ້ນສູງ ພິມຄັ້ງທີ 8 ສຳໜັກພິມໄທວັນນາພານິດຈຳກັດ.